

Tajemná truhlička

Zaznělo bouchání na těžké dubové dveře kouzelnického cechu. Mladý učeň otevřel malému, mladšímu pánovi v plstěném klobouku. Oblečení, ale zejména svitek v ruce, nasvědčovaly, že je to doručovatel zpráv.

„Hledám člověka jménem Yaril. Jsem tu správně?“ zeptal se cizinec způsobem, který prozrazoval, že se pohybuje ve vyšších vrstvách společnosti.

„Momentík, hned ho zavolám.“

Učeň se rychlým krokem vzdálil a během chvíle se ve dveřích objevil Yaril.

„Jste Yaril?“ zeptal se cizinec, i když mu odpověď byla jasná.

„A... ano, jsem,“ odpověděl váhavě Yaril. Byl překvapen a dumal, z jakého důvodu někdo hledá právě jeho.

Od loupežného masakru, který stál život Tara a tři loupežníky, uběhlo pouze několik dní. Od té doby byl stále velmi opatrný, hlavně vůči neznámým osobám. Cizinec před ním začal roztáčet svitek, který dosud svíral v ruce.

„Baron Hořislav z Luk vás zve na audienci do svého sídla. Žádá vás o brzký příchod, pokud to bude možné. Prosím, ověřte si hodnověrnost zprávy.“

Otočil svitek písmem k Yarilovi. Znělo mu to jako žert, ale když mu do oka padla červená vosková pečeť barona, nad kterou byl text pozvánky, změnil názor.

„Oznamte baronovi, že jsem poctěn a pozvání přijímám.“ Jeho slova provázela gestikulace dodávající důstojnost jeho strojenému projevu.

„Bude vás očekávat.“

Yaril ještě chvíli sledoval chlápka vzdalujícího se ulicí a v myšlenkách si představoval, jak se vydá do šlechtického sídla. Celé mu to ale jaksi nesedělo. Čím si mohl vysloužit tu čest, že dostal takové pozvání? Co když je to past jako poslední? Rozhodl se, že pro jistotu vyhledá Rynn.

Oblast kolem Luk byl pláněmi a tu a tam řídkými lesy pokrytý kraj bohatý na úrodnou půdu. Vedla tam kvalitní dlážděná cesta, po které denně jezdilo nespočet vozů vezoucích obilí, cukrovou řepu a množství dalších plodin do Elšumy, kde se spotřebovávaly nebo odvážely loděmi na jih. Krajinu tvořily vesničky ležící asi dva dny cesty severně od hlavního města, pospojované jitry obdělávané půdy.

Jelikož samotné sídlo barona, kterému byly odváděny hojné daně z výnosu, leželo skoro na konci této oblasti, dorazili tam Yaril a Rynn až třetího dne cesty. Zámek uprostřed hradeb, který stál na kopečku obklopený lesním porostem, se autoritativně tyčil přes koruny stromů, takže dvojice ho mohla obdivovat už z dálky. Z estetického hlediska nebyl nejkrásnější, ale jeho hradby z něho dělaly relativně mocnou pevnost, do které by se v případě války mohla ukrýt velká část obyvatel Luk.

Na hradbách bystře sledovali okolí střelci se samostřily a dole u brány kontrolovali příchozí návštěvníky další dva vojáci v červenobílých uniformách Kalevy. Když si u Yarila ověřili, že jde o pozvání barona, zavedli ho i s Rynn na nádvoří, kde si je po krátkém čekání vyzvedl místní kastelán. Jakmile odevzdali strážníkům všechny své zbraně, zavedl je kastelán přímo do audienční místnosti umístěné ve vrchním patře v centru citadely.

Místnost byla bohatě vyzdobena obrazy urozených dam a pánů, stropními

tapiseriemi, okrasnými brněními, kterým z helem trčela nepraktická různobarevná pera. Podlaha byla pokryta kobercem protkaným složitými vzory, barevně však ladícími s celkovým rázem místnosti. Na koberci stál mohutný dubový stůl s čalouněnými židlemi. Kromě purkrabího se v místnosti nacházelo i šest strážníků. Podezřívavě si příchozí měřili, jako by jen čekali na záminku k tasení meče. Hořislav o nepřátele očividně nouzi neměl. Oběma pozvaným bylo jasné, že ačkoli z místnosti vedly dvojce dvoukřídlé dveře, pokud by si baron přál, živí se odsud nedostanou.

Rynn postávala u klenbového okna a kochala se pěkným výhledem na obdělávaná políčka a malé domky v dálavách, zatímco Yaril stále nervózně přemýšlel, proč s ním chce mluvit tak vysoce postavený člověk. Tok jeho myšlenek přerušilo otevření dveří. Do sálu vstoupil středně vysoký, bohatě oděný muž s dlouhými černými vlasy. Na vyšší šlechtu byl relativně mladý a jeho výrazné modré oči působily charismatickým dojmem. Prsty měl obtěžkané prsteny s drahokamy a kolem krku mu visel zlatý řetěz s oky velkými jako prst. Když spatřil návštěvníky, na tváři se mu neobjevil ani náznak slabého úsměvu. Jeho výraz byl vážný a ponurý.

„Jsem Hořislav z Luk a jsem rád, že vás mohu přivítat na svém panství. Prosím, posaďte se,“ rukou ukázal směrem k dlouhému stolu, za nějž se sám posadil.

„Vino!“ zakřičel směrem ke dveřím, kterými přišel, a upřel pohled na Yarila. „Tušíš, proč jsem si tě nechal zavolat?“ zeptal se, přičemž se snažil pravděpodobně trochu pousmát, ale jeho výraz zůstal stejně nepřívětivý.